

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 264/2020-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. júna 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpenej advokátom JUDr. Stanislavom Irsákom, Kolárska 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 21 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava III sp. zn. zn. 24 Csp 34/2019 z 2. augusta 2019 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8 Co 286/2019 z 23. januára 2020 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. marca 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom

JUDr. Stanislavom Irsákom, Kolárska 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 21 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 24 Csp 34/2019 z 2. augusta 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 286/2019 z 23. januára 2020 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka v procesnom postavení žalobkyne sa v spore vedenom okresným súdom pod sp. zn. 24 Csp 34/2019 domáha určenia, že jej práva ako spotrebiteľky boli porušené a taktiež sa domáha určenia neplatnosti právnych úkonov a finančného zadosťučinenia. Sťažovateľka sa návrhom doručeným okresnému súdu 25. júla 2019 domáhala nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým súd uloží povinnosť žalovanému zdržať sa výkonu záložného práva k nehnuteľnostiam bližšie špecifikovaným v samotnom návrhu.

3. Okresný súd napadnutým uznesením návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol s odôvodnením, že neboli splnené podmienky na jeho nariadenie, keďže sťažovateľka nepreukázala potrebu bezodkladne upraviť pomery ani ohrozenie exekúcie. Proti tomuto prvoinštančnému uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že ho (v spojení s opravným uznesením) potvrdil.

4. Podľa názoru sťažovateľky došlo k porušeniu jej základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru označených v bode 1 tým, že oba súdy nesprávne právne posúdili jej právnu vec a vydali tak „protizákonné“ rozhodnutia.

5. Na základe argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Okresný súd Bratislava III. pod sp. zn. 24 Csp/34/2019 a na Krajský súd Bratislava v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co/286/2019 porušili základné právo sťažovateľky, [REDAKOVANÉ]... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, na ochranu obydlia podľa čl. 21, ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20, ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

2. Uznesenie Okresného súdu Bratislava III. č. 24 Csp/34/2019-28 zo dňa 2. augusta 2019 a Uznesenie Krajského súdu Bratislava č. 8 Co/286/2019-56 zo dňa 23. januára 2020 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ]... priznáva náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 1.498,71,- Eur, ktorú sú Okresný súd Bratislava III a Krajský súd Bratislava povinní spoločne a nerozdielne vyplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa, JUDr. Stanislava Irsáka... do jedného mesiaca od právoplatnosti nález.“

II.

Relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

9. Podľa čl. 21 ods. 1 ústavy obydlie je nedotknuteľné. Nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 21 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Csp 34/2019 a jeho uznesením z 2. augusta 2019

14. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

15. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť a aj domáhal využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

16. V danom prípade mala sťažovateľka k dispozícii opravný prostriedok, ktorý jej zákon na ochranu jej základných práv účinne poskytuje. Proti uzneseniu okresného súdu z 2. augusta 2019 mohla podať sťažovateľka odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva,

že proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením z 23. januára 2020. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu z 2. augusta 2019 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 21 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 286/2019 a jeho uznesením z 23. januára 2020

17. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

18. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. K porušeniu tohto základného práva by mohlo dôjsť predovšetkým vtedy, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom

súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 216/06).

19. Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

20. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09).

21. Z hľadiska sťažovateľmi uplatnenej argumentácie ústavný súd považoval za potrebné zdôrazniť, že posudzovanie podmienok na vydanie neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd meritórne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o vydaní neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu.

22. Bez ohľadu na uvedené ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že aj v konaní o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia musia byť rešpektované minimálne

požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Rozhodnutie o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené.

23. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 21 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu o opravnom prostriedku, ktorý smeroval proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktorým bol zamietnutý jej návrh na vydanie neodkladného opatrenia.

24. Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uvádza:

„Vychádzajúc z tvrdení žalobkyne so zreteľom na skutočnosti vyplývajúce z listín, ktoré sú obsahom spisu, dospel odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie k záveru, že žalobkyňa neosvedčila také skutočnosti, ktoré by v danej veci umožňovali nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia.

V prvom rade treba poukázať na to, že základným predpokladom pre nariadenie neodkladného opatrenia je osvedčenie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, pričom za osvedčený možno považovať nárok iba v prípade, ak vzhľadom na prednesené tvrdenia navrhovateľa v spojitosti s ním predloženými listinami, prípadne inými dôkazmi, absentujú vážnejšie pochybnosti o pravdepodobnosti takéhoto nároku. V prípade žalobkyne však existencia dôvodných pochybností o danosti nároku navrhovateľky vyplýva z výsledku právoplatne skončeného konania, ktoré prebiehalo na súde prvej inštancie pod sp. zn. 23 C/16/2016 a v ktorom súdy (prvoinstančný i odvolací) zhodne dospeli aj k záveru, že záložné právo žalovaného k predmetným nehnuteľnostiam (ktorého realizácii sa snaží žalobkyňa zabrániť s odôvodnením, že toto neexistuje) bolo za účelom zabezpečenia pohľadávky žalovaného voči žalobkyni platne zriadené a existuje. Pokiaľ žalobkyňa za tohto stavu neponúkla pre účely nariadenia neodkladného opatrenia žiadne ďalšie relevantné tvrdenia, no najmä dôkazy, ktoré by mohli kvalifikovane osvedčiť najmä jej tvrdenie o neoprávnenosti pôvodne (v roku 2016) zamýšľaného výkonu záložného práva, odvolací

súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že (ani) pre účely nariadenia neodkladného opatrenia nemožno nárok navrhovateľky, ktorému sa má poskytnúť ochrana, považovať za osvedčený.

Súd prvej inštancie zároveň správne poukázal na to, že v danom prípade absentuje aj predpoklad naliehavosti, leda nemožno považovať za osvedčenú existenciu naliehavej potreby nariadenia neodkladného opatrenia (práve teraz), ktorá je rovnako nevyhnutným predpokladom pre nariadenie neodkladného opatrenia. Správnosť uvedeného záveru vyplýva už len z tej skutočnosti, že žalovaný oznámil výkon záložného práva v roku 2016 a doposiaľ k jeho skutočnej realizácii nepristúpil. V tomto smere žalobkyňa ani netvrdí, že by žalovaný uskutočňoval akékoľvek konkrétne úkony smerujúce k predaju predmetných nehnuteľností na dražbe za účelom uspokojenia svojej pohľadávky. Absencia naplnenia tohto predpokladu potom rovnako bráni vyhovneniu návrhu žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia; a z uvedených dôvodov nemôže obstať ani jej argumentácia v odvolaní, že všetky predpoklady pre vyhovnenie jej návrhu sú v danej veci splnené... Z uvedených dôvodov sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v danej veci neboli splnené zákonom stanovené podmienky pre vyhovnenie návrhu žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia, a preto napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správne potvrdil.“

25. Ústavný súd, vychádzajúc z už citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, konštatuje, že sa nestotožnil s názorom sťažovateľky, že všeobecné súdy jej právnu vec nesprávne právne posúdili. Ustanovenie § 325 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov vymedzuje všeobecné predpoklady nariadenia neodkladného opatrenia. Krajský súd vyslovil názor, že sťažovateľka dostatočným spôsobom neosvedčila nárok, ktorému sa má poskytnúť ochrana, a taktiež zisťoval skutočnosti, ktoré by potvrdzovali, že je potrebné bezodkladne upraviť pomery, alebo vzbudzovali obavu, že exekúcia bude ohrozená. Tieto skutočnosti musí osvedčiť navrhovateľ neodkladného opatrenia, na ktorom spočíva dôkazné bremeno. Zároveň musí preukázať aj naliehavosť a nevyhnutnosť nariadenia neodkladného opatrenia. Záver všeobecných súdov, že sťažovateľka neosvedčila základné skutočnosti umožňujúce prijať záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana,

ani nebezpečenstvo hroziacej ujmy po posúdení všetkých skutočností a okolností prípadu, nie je možné posúdiť ako ústavný excés, ktorý porušuje princípy spravodlivého procesu.

26. Právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Neúspech v súdnom konaní nemožno považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 67/06).

27. S prihliadnutím na citované časti napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že jeho závery považuje za ústavne udržateľné, nevykazujúce znaky arbitrárnosti ani zjavnej neodôvodnenosti. Odôvodnenie napadnutého uznesenia dalo jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, akými úvahami sa odvolací súd spravoval pri potvrdení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Uplatnený spôsob interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení právnych predpisov podľa názoru ústavného súdu nemohol neprípustným spôsobom zasiahnuť do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

28. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o neprávnom právnom posúdení veci a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Podľa názoru ústavného súdu predmetná interpretácia a aplikácia príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku všeobecnými súdmi takéto nedostatky nevykazuje, a preto odmietol v tejto časti sťažnosť sťažovateľky pri jej predbežnom prerokovaní z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

29. Sťažovateľka zároveň argumentovala, že napadnutým uznesením krajského súdu bolo zasiahnuté do jej základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 ústavy. Ústavný súd konštatuje, že ide o práva hmotného charakteru, a tiež, že nezistil relevantnú súvislosť medzi označenými právami hmotnej povahy a posudzovaným uznesením krajského súdu.

Taktiež zo skutočností, ktoré sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla, nevyplýva žiadna možnosť porušenia týchto práv, reálnosť ktorej by mohol ústavný súd posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 439/2018). Keďže ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 ústavy, odmietol pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

30. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu